二120

י. וש"כן, ה) ול"ל עוביין וכן

ובירו' וברי"ף], ו) [בס"א: היכין, ז) שבת קא. לעיל יב. ולקמן מח. פו:, ה) [שבת

סג: וש"נ], ט) בס"ח: היכי,

י) בס"א: מבטל עומד פרוז.

אבט מו. מכטל לעומד פרוץ, או: מבטל העומד לפרוץ, ד) [עי׳ לעיל ד׳ י׳ ע״ב תוס׳ ד״ה

ואנבעיים],

רנשבורג

סמג עשיו דרבנו א טוש"ע לו״ח סי׳ שסב ס״ה: או״ח סי׳ שסב ס״ה: קה ד ה מיי׳ שם הל׳ יב סמג שם טוש"ע או"ח סי שם סעיף א:

רבינו חננאל ת"ש דפנות הללו שריבה ת"ש דפנות הדדו שויבה בהן פתחין וחלונות כשירין ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ. תיובתא. והילכתא כרב פפא דפרוץ כעומד מותר, משום דדייקא מתני׳ כוותיה. דקתני לא יהו פרצות יתירות על הביניין, יתירות הוא דאסיר הא כבניז שרי. ואף על גב כבנין שרי. ואף על גב דסלקא בתיובתא. מתניי מקיפין שלשה חבלים בו׳. בעי רב המנונא עומד מרובה על הפרוץ בשתי ודאי הוי עומד בערב מאי. כגוז דאייתי מחצלת שלשה ושבק בה ארבעה מלמעלה ומשהו מלמטה ושלשה באמצע, ולא איפשיט. ואתינן למיפשטא מיהא. ת"ש על טפח כדי שיהא הכל " טפחים כו'. רב אשי מחיצה תלויה מתרת אלא במים. מקיפין בקנים וכלבד שלא יהא בין קנה לחבירו ג׳ טפחים, בשיירא דברו דברי ר׳ יהוד׳. ואקשינן והתניא ר' יהוד' אומר במחיצות לא התירו ליחיד ושיריים, הנה דין זה של מחיצות אפי׳ ליחיד. ופרקינ' ביירא ולא ליחיד ליתן להן כל צורכן. פי׳ קסבר . לה כל צורכה אבל ליחיד סאתים בלבד, וכדרב ביבי דאמר (בהא) [אהא] דתנן כל מחיצה שאינה של שתי ושל ערב אינה מחיצה, דברי ר' יוסי יחיד ואחד שיירה בחבלים, ומה בין יחיד . בית סאתים, שנים נותנין להם בית סאתים, שלשה נעשו שיירא, ונותנין להם בית שש, דברי ר' יוסי בר' יהודה. וחכמי׳ או׳ אחד יחיד ואחד שיירא נותנין להם כל צורכן, ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי. הנה ר׳ יוסי בר׳ יהודה מתיר במחיצה אע״פ שאינה של שתי אני פי שאינה של שהי ושל ערב. ופריק רב ביבי אין שתי בלא ערב או ערב בלא שתי הויא מחיצה. . מיהו אין נותנין לשיירה צורכה עד שתהא מחיצה עשויה שתי וערב. נותנין לו בית סאתים, כחצר המשכן שהוא ק׳ אמה על נ׳ רוחב וזהו בית סאתים. ונקראת חצר והיא עמודים ועליהן קלעים בדרך הולכי מדברות. כדרך הולכי מדברות. לפיכך למדו מן המשכן.

והלבתא ברב פפא. אין לתמוה דהכא קי"ל פרון כעומד מותר ובפ"ב דחולין (ד' כט.) מסיק לכ"ע מחלה על מחלה אינו כרוב ומייתי עלה ההיא דתנור והכא לא מייתי לה ושמא יש לחלק בין מחיצות לאיסור וטומאה:

מוקי לה בי מיצעי הוה ליה עומד מרובה על הפרוץ מב' רוחות. ולא הוה ליה עומד משום דאתי אוירא דהאי גיסא ודהאי גיסא ומבטל ליה לעילאי יי וקשה להשר מקולי דאכתי נעביד פחות מג' וחבל משהו ופחות מג' וחלי וחבל משהו ופחות מג' וחבל חלי טפח ומשהו ולמה לי עוביו יתר על טפח ושמא בענין זה אתי למיטעי:

אתאן לרבן שמעון בן גמליאל דאמר 6 פחות לבוד דאי רבגן משלשה ועד מארבעה אמר אמר הוא אמר אמר אמר אמר אביי מדרישא רבגן סיפא נמי רבגן ומודו רבנן דכל למישרא כנגדו אי איכא מקום ארבעה חשיב ואי לא לא חשיב רבא אמר מדסיפא רבן שמעון בן גמליאל רישא נמי רבן שמעון בן גמליאל וא וכי אמר רבן שמעון בן גמליאל אמרי' לבוד י הנ"מ למעלה אבל

למטה הוה ליה כמחיצה שהגדיים בוקעין בה לא אמרי' לבוד תא שמע ם דפנות הללו שרובן פתחים וחלונות מותר ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ שרובן סלקא דעתך אלא שריבה בהן פתחים וחלונות מותר ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ הא כפרוץ אסור תיובתא דרב פפא תיובתא והילכתא כוותיה דרב פפא י תיובתא והילכתא אין משום דדייקא מתני' כוותיה דתנן לא יהיו פרצות יתירות על הבנין הא כבנין מותר: בותני׳ א מקיפין שלשה חבלים זה למעלה מזה ווה למעלה מזה ובלבר שלא יהו בין חבל החבירו שלשה מפחים שיעור חבלים יי ועוביין יתר על מפח כדי שיהא הכל עשרה מפחים מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה מפחים בשיירא דברו דברי ר' יהודה וחכמים אומרים בלא דברו בשיירא אלא בהווה כל מחיצה שאינה של שתי ושל ערב אינה מחיצה דברי רבי יוסי בר' יהודה : וחכמים אומרים אחד משני דברים: למ' אמר רב המנונא אמר רב הרי אמרו עומד מרובה על הפרוץ בשתי הוי עומר בעי רב המנונא בערב מאי אמר אביי תא שמע שיעור חבלים ועוביין יתר על מפח שיהו הכל עשרה מפחים ואי איתא למה לי יתר על מפח ליעביד פחות משלשה וחבל משהו פחות משלשה וחבל משהו פחות מארבעה וחבל משהו ותיםברא האי פחות מארבעה היכא מוקים ליה אי מוקים ליה תתאי הוה ליה כמחיצה שהגדיים בוקעין בה אי מוקים ליה עילאי אתי אוירא דהאי גיסא ודהאי גיסא ומבטל ליה אי מוקים ליה במיצעי הוה ליה עומר מרובה על הפרוץ משתי רוחות שמעת מינה עומד מרובה על הפרוץ משתי רוחות הוי עומד אלא רב המנונא הכי י קא מיבעיא ליה כגון דאייתי מחצלת דהוי ז' ומשהו וחקק בה ג' ושבק בה ד' ומשהו ואוקמיה בפחות מג' רב אשי אמר מחיצה תלויה איבעיא ליה "כדבעא מיניה רבי מבלא מרב מחיצה תלויה מהו שתתיר בחורבה א"ל אין מחיצה תלויה מתרת אלא במים קל הוא שהקלו חכמים במים: מקיפין בקנים וכו': בשירא אין ביחיד לא והתניא ר' יהודה אומר כל מחיצות שבת לא התירו ליחיד יותר מבית סאתים כדאמר רב נחמן ואיתימא רב ביבי בר אביי לא נצרכא אלא ליתן להן כל צרכן ה"ג ליתן להן כל צרכן היכא איתמר דרב נחמן ואיתימא רב ביבי בר אביי אהא דתנן כל מחיצה שאינה של שתי וערב אינה מחיצה דברי ר' יוסי בר' יהודה ומי א"ר יוסי בר' יהודה הכי והתניא אחד יחיד ואחד שיירא לחבלים ומה בין יחיד לשיירא יחיד נותנין לו בית סאתים שנים נותנין להם בית סאתים ג' נעשו שיירא ונותנין להן בית שש דברי ר' יוסי ברבי יהודה וחכמים אומרים אחד יחיד ואחד שיירא נותנין להן כל צרכן דובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי אמר רב נחמן ואיתימא רב ביבי בר אביי לא נצרכא אלא ליִתן להן כל צרכן: דרש רְב נחמן משום רבינו שמואל יחיד נותנין לו בית מאתים ב' נותנין להו בית מאתים ג' נעשו שיירא ונותנין להן בית שש שבקת רבנן ועבדת כר' יוָסי ברבי יהודה הדר אוקים רב נחמן אמורא עליה ודרש יי דברים שאמרתי לפניכם מעות הן בידי ברם כך אמרו היחיד נותנין לו בית סאתים שנים נותנין להן בית סאתים שלשה נעשו שיירא ונותנין להן כל צרכן

עליה דאבוה דמתני׳ וקאמר דאפילו לשיירא בעינן שתי וערב: אחד משני דברים. או שתי או ערב: גב" הרי אמרו עומד מרובה על הפרון בשתי הוי עומד. אע"ג דאיכא פרצות כדתנן לעיל [שם] ולא יהו פרצות יתירות על הבנין וסתם כלי בהמה של שתי הוא שעומד על גבי קרקע: בערב מחי. מחבלים דמתני' ליכח למילף הכשירא דהתם כולו עומד הוא דכלבוד דמי: לעביד. אויר האחד פחות משלשה וחבל משהו וכן שני דהוי להו ששה עומד והאויר השלישי פחות מארבעה וחבל משהו ותיתכשר פירלת הד׳ בעומד של ששה: שהגדיים בוקעין בה. ואפילו למעלה ממנו עומד י׳ טפחים שלימין הא קיימא לן מחיצה תלויה אינה מתרת: עילאי. באויר השלישי שהוא עליון: אחי אוירא. דמן החבל ולרקיע: ודהאי גיסה. שממנו ולאמלעי דהוי נמי אויר כיון דהוי יותר משלשה ומבטיל ליה לחבל ואין כאן אלא ו׳ תחתונים: ואי מוקי לה באמלעי. אין כאן עומד מרובה על הפרוץ אלא אם כן תלרף שתי רוחות לבטלו: אלא. כיון דלא משכחת לה רב המנונא הכיש קמיבעיא ליה: ושבק בה ד'. שלימין למעלה ומשהו למטה: ואוקמיה. להך גיסא

אסאן לרשב"ג וכו'. כלומר עד ד' ולא ד' בכלל דהא תנא בבא אחריתי כל שהוא ד' ומד' עד י' אמות אתאן לרשב"ג דקא מפליג נמי בין פחות מד׳ לד׳: ה״ג דאי רכנן מג׳ ועד ד׳ ג׳ וד׳ חד הוא. מג׳ ועד ד' בתמיה היכי מפליג ד' מג' דקתני עד ולא עד בכלל דתני סיפא כל שהוא ד' כו' הא לרבנן ג' וד׳ חד הוא: הני מילי למעלה. כעין קורה: בזרעבר' מקיפין ג' חבלים. אשיירא שחנתה בבקעה קאי [טו:]: זה

למעלה מוה. על גבי יתדות קביב

מן התחתון לקרקע פחות מג' והוי

כולו עומד דכלבוד דמי וממנו לאמצעי

פחות מג' הרי ששה עומד פחות ב'

דמשהו פחות מג' סמוך לקרקע

דהשתא הוה ליה עומד מרובה על

הפרוך מרוח אחת ואוירא דהאי גיסא

ודהאי גיסא נמי ליכא למימר הואיל

ועומד מרובה על האויר דתותיה

מיניה: מחילה חלויה מיבעיה ליה. מחצלת עשרה שהגביהה מן הקרקע

גליון הש"ם משהויין בשני האוירין ומאמלעי לעליון גמ' אמר אכיי מדרישא פחות משלשה הרי בשלשה אוירין :כעין זה בב"ק דף מ ע"ב תשעה עומד פחות שלשה משהויין: שיעור עובי החבלים יותר על טפח. הגהות מהר"ב שלשה משהויין כדי שיהו הכל עשרה טפחים: ומקיפין בקנים. נעולים אם גמ' וכי ארשב"ג [א] אמרי' לבוד הני מילי ועומדים. זו היא מחיצה של שתי אבל אמריי לבוד הני מילי למעלה. עיי ריטב״א ליישב של חבלים הויא מחיצה של ערב: בשיירה דברו. הקילו אללן שאינן מאי דקשה מדלעיל דף ט. לריכין אלא או שתי או ערב שתי כגון הנים ערב כגון חבלים אבל ליחיד לא ההילו עד שיהא בה שתי וערב: כל מחילה שחינה כו'. רבי יוסי פליג

מוסף רש"י . דאמר פחות מארבעה לבוד. רכן שמעון סבירה ליה בכל דוכתא פחות מד׳ מילי למעלה. כגון קורה היונאה מכותל זה ואינה לכוחל דאיפליגו בה רשב"ג ורבנן ולעיל יד:). שרובו סלקא והיכי מלי תו מרובה. למיתני ובלבד שיהא עומד מרובה, אלא שריבה בהן פתחים וחלונות. וחלונות סביב סביב, מותר ובלבד שיהא עומד מכדי פתח (לנויל יא.). מקיפין בקנים. ואע"פ שרחב קנה אינו אלא מלא אלבע, ויש בין קנה לקנה שלשה טפחים חסר משהו, ואיכא פרוץ מרובה על העומד שפיר דמי. דאמרינו לבוד והוי ליה כולו עוחד (סוכה ז.). מחיצה תלויה מהו שתתיר בחורבה. שדרך להיות בה מחילות שנפלו מחתיהן וקיימות מלמעלה ותלויות, לטלטל שלא תהא כפרונה לרה"ר (שבת קא.). אלא במים. כגון גוחטרא שהיא למעלה

מן הים לתנן (לקמן פז:)

דעושה מחילה תלויה סביב

חלרות וחלקו במחילה תלויה מלמעלה, ממלא זה

שלשה או יותר מיבעיא ליה לרב המנונא אי מבטל לעומד לפרוך" שמתחתיו הואיל ופחות ממנו או לא: אלא במים. להתיר למלאות כגון גזוזטרא שהיא למעלה מן המים בפרק כילד משתתפין (לקמן ד' פו:): כל מהילום שבת. בהנך מחילות רעועות שהן דשתי או דערב קאמר שהתירום לרבים ע"י הדחק: לא הסירום ליחיד. אי הקיף בהן יותר מבית סאמים ואף על גב שהוקף לדירה שהרי לדור בהן בלילי שבת הקיפום מערב שבת הא בית סאתים מיהא שרי: ליתן להן כל לרכן. דהא דקאמר רבי יהודה בשיירא דברו ולא ליחיד ליתן לו כל צרכו בהנך מחיצות קאמר אבל בית סאתים ודאי יהבינן ליה הואיל ולדירה הקיפה ובהא שיירא עדיפא דיהבינן להו כל לרכן: לחבלים. מותר בהיקף חבלים אע"פ שאין כאן אלא ערב: נוסנים לו בים סאסים. במחילה זו אבל במחילה מעלייתא כמה דבעי: שלא יהא בים סאסים פנוי. שלא יקיפו יותר מכדי לרכן בית סאחים: ליקן להם כל לרכן. הא דקאמר רבי יוסי דמתני׳ דאינה מחילה אינה מחילה לכל לרכן אבל מחילה היא לבית סאתים לאחד ולבית שש לשיירא:

שנים נותנין להם בית סאתים. כמאן, כר' יוסי בר' יהוד' הואיל ואבוה קאי כוותיה, דתניא ר' יהוד' אומר במחיצות שבת לא התירו ליחיד אלא בית סאתים. (ועוד) שלשה נעשו שיירא ונותנין להן כל צורכן.